

hodil več domov poslušat staro klepetuljo. Ali je morda pa že danes zopet pridigala?"

„Malo je res, ko ji je dečko povedal, da si šel v barako; potem pa je dečka nagnala, da si še sedaj ne upa domov. Veš, Janez, za to siroto moraš boljše skrbeti, sicer ti bo po zimi zmrznil ali gladú umrl. Že večkrat je prezebal ves

Ko se je zmračilo, zavili so delavci na vse strani proti domu. Tudi Martin in Janez s sinkom sta odrinila. Na ovinku nad kočjo se je ločil Martin ter mahnil po vijugasti stezi gori na reber. Kmalu je slišal od kočje glasni klic: „Ali tako se pride domov k južini?" Nato je sledil glasen vik in zraven moški glas: „Tu imaš, stara klepetulja!" Slišalo se je zadiranje moža, javkanje žene in otroški jok.

„Nesrečen zakon! Bolje bi bilo, da bi se nikdar ne bila poznala“, mrmral je Martin, korakaje po ozki stezi pod planino.

IV.

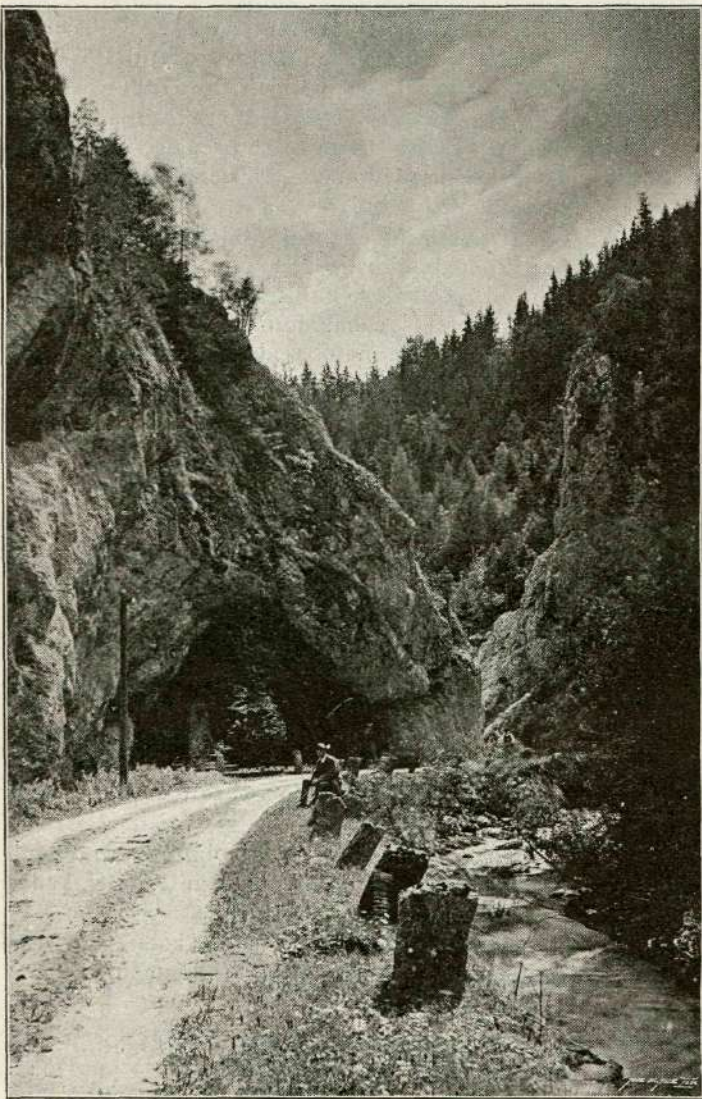
Kaj maram, da nimam
Na hribu gradú!
Saj v hišici nizki
Še več je mirú.

Národna.

Pod „Cerkvico“, na nekdanj močno zarastenem pogorju se razteza danes obširna planjava, ali kakor Pohorci pravijo, „frata“. Dolga leta se je upiral košati gozd neusmiljeni sekiri, ali naposled je padel. Le ob vrhu za planino so mu pustili nekaj drevja, češ, naj kot rodna mati pošilja novega semena na pusto plan, in naj potem tudi mladi naraščaj brani močne burje. Od daleč pa se sedaj vidi ona plan s tistim drevjem kakor fant, ki ima „pušelec“ za klobukom.

Niže od tega gozda stoji na majhni ravnici tik studenca lesena kočja. Zložena je iz okroglih dèbel, nizki strop pa je pokrit deloma z deskami, deloma s smrekovimi skorjami. Od spredaj in zadaj pokrivajo za silo podstrešje stare deske; med njimi so mnoge in široke špranje, da sili skoz nje pod streho svetloba in mokrota. Ob zadnji strani naše kočje stoji poleg stene mala koliba, katera nadomestuje hlev.

Vhod v kočjo je od sprednje strani; na desni in na levi je narejeno majhno okno. Na prvi pogled se pozna, da je tu stara lesena drvarska kočja. Ta značaj se še bolj kaže znotraj. Dobro tretjino prostora zavzema zadnja stran, ki je od stene do stene za dober čevelj vzvišena. Ta prostor je iz desek narejen pod, ki je pri drvarjih odločen za ležišče. Posteljejo si z raznimi „blazinami“, včasih s slamo, včasih s planinskim senom, dostokrat

Huda luknja v Savinjski dolini. (M. Helff.)

popoldan in se skrival za kolibami; danes je zopet tu.“

Janez pogleda zadaj za kolibo, in ko ugleda dečka, pokliče ga prijazno. Dá mu par novcev, rekoč, naj gre v barako po žemljo. Ko jo prinese, reče mu:

„To pojej danes za južino, drugikrat boš pa že doma dobil, mama te ne smejo več nagnati.“